

жилъ до камъка, камъкътъ се разтрепералъ отъ радостъ, и ключалката, и вратитъ се отворили сами по себе си. Момата го посрѣщнала и му казала: „Не се допирай до мене, защото ще трѣбва да ми дадешъ още едно доказателство. Единадесетъ моми ще бждатъ наредени предъ тебе, прилични една на друга като две капки вода. Отъ тебе се иска да

намѣришъ истинската. При тѣхъ ще бжде и една стара жена, магьосница, съ голѣми уста, два лакътя широки. Не намѣришъ ли истинската мома, тя ще те изяде“. Но, като се приближила малко до него, прошепнала му тихо: „За да не ме сбъркашъ, азъ ще си свия малкия прѣстъ на лѣвата ржка. Хубаво внимавай!“

Когато третиятъ братъ видѣлъ единадесеттѣ девици и почналъ да ги разглежда, той се изпотилъ отъ мъка. Всички така много си приличали, че мъчно можело да се отличатъ една отъ друга. Най-сетне забелязалъ свитото кутре и позна истинската мома. Щомъ се приближилъ до нея, всички останали изчезнали изведнажъ. Изчезнала и вещицата. Остала само обичътъ между двамата. И тая обичъ живѣе, още. Живѣятъ и тѣ — младитѣ.

Снѣжко-Бѣлодрешко